Molnár Zsolt

K. S. sírjára

kivándorolnak belőlünk
leszünk magunk kaméleonjai
lovakká dehogy váztalan
koponyákká nyúz le
a halál-völgy látást
Isten látását visszaverő
sötétsége és a sörény
szélcsapdájában
piszmog a na-most-mi-lesz
ha ráfagy a nyelvünk
a csend állkapocsba vésett
köveire ki olvasztja fel
ki mer tüzet csiholni
a fák magukra akasztott
emlékeiből bárcsak összekaparnánk
százegyszer is torkunkat szárazra
szikkasztaná beleégett pogácsa
de hova mennénk a férgek
gátjai mögül de nem szedték fel
a síneket meg a villamos is
kaméleonkodik fel is szállt
rá az idő mi meg feketén-pirosan
nézzük hogy lebbennek a
miniszoknyák és a lenge-longa
billeg-ballag lány vagy fiú
de hát azért jó ilyesmiről
merengeni mert elterelődik
a figyelem fegyelme neki a kráter
alattomosan magas
falának de onnan meg
kitudjahányszorozódva
visszazúg mintha minden bécsi
harang eltátaná avart összefagyasztó
torkát ha lennének egyáltalán levelek

Molnár Zsolt (1983, Nagyvárad) költő. Születése óta mozgássérült, ezért magánúton, otthon végezte tanulmányait. 2004 óta ír verseket és közöl nyomtatott és online lapokban. Kötetei: Kapaszkodom (2009), De te itt maradsz (2011), Kódolt remény (2016, Holnap Kulturális Egyesület).

de talán anyatejben hangyatejben
na meg ecetben tartósítva
összebújnak és a dél is
csak a nyárfákat kíméli meg
alattuk hűsölhetnek új
értelemre kapva a szavak
mielőtt oxigénpalack nélkül
megmásznák a mindenség
súlytalanságában regnáló
hegyét ahol csillagfénybe
inkarnálódik az alku nélküli
élet s ahol hetente
permetez reményoldattal
Ő de hogyan lehet eljutni
kikecmergéstől felkaptatásig
ha csapdák vízszintes feszülete
van ásva az országút tüdőnkig
rakódott porába de ezt nem is
kérdezzük meg tőled hiszen
ha már kivándorolnak
legbelülről és mennyei hangod
botja életvizet fakasztva
leng teremtés utáni
vidékek felett
nem marad más mint
beleízesülni egymásba

Helycsend

Csupán ennyi: egy fejfölöttnyi ég.
Hallgatom, ahogy lélegzik az Isten.
Itt befelé virrad az öröklét,
hagyom, hogy szavaimat elveszítsem.

Csend mögötti csend nyelvemen alszik,
magasság szélén a semmi tündököl.
Közelben égtájak tárulnak sarkig,
de magamba fényülve el nem szököm.

Befordulok végességembe,
ahol akadály nélkül tágulhatok,
mert a test engedi, hogy szétszedje
az öröm lelkemben az alkonyatot.

És megered fölfele a fény,
génjeim a fotonokra másolom.
Helyemen idővé simul televény,
már kioldódott belőlem a szánalom.

Visszaásott láthatár

Belülről vetkőzöl
ha már felhőt gyúrhat gondolat
mini-jégkorszakodat a táj át is érezheti
a rovar alvása befészkel déenesed legelső
láncszemére a füvek magukra tűzik
az oxigénmolekulákat vagy igen még
mindig vagy a csend torkában lüktet a hangod
a vér befelé pislákol a láthatatlanság feléd
szegezve nem létezel csak élsz evakuálod
ösztöneidet gyomorásó a hiány térfélcsere
önmagaddal nem mindegy honnan nézed
a lelassult pusztulást ahogy az irányok
felveszik a zsugorodás foszforeszkáló
mellényét menekülésed forgatja az
ég csonka végtelenségét madártoll
pihéjén imbolyog a megadás meddig
kopsz még te Isten fonákja itt ezen a
teremtés se előtti utáni se
korszaksalakban ahol vérfertőzött vágyak
tályoga ecetet spriccel lerohadó szavaidra
a dél fejre esett hozzád viszonyítatlan helyen
az égtájak elzarándokolnak hozzá a szélrózsa
kiszúrt veled mintha el akartál volna valahova egyáltalán
érni az idő centrifugája kidobálja az évszakok holttesteit
nyelvedre gyújtasz az érdektelenség bátorságával majd
csontjaidat keresztüldöfködöd e függőleges temető
öklendő éhségű mélyein